

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA PODRUČJU BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: [REDACTED]
Ime: [REDACTED] Ime oca: [REDACTED]
Nadimak/pseudonim: [REDACTED] Pol: muški
Rođen: [REDACTED] Mjesto rođenja: [REDACTED]

Nacionalnost: Bošnjak Vjeroispovijest: muslimanska

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišteni u toku razgovora: engleski i bosanski

Zanimanje: Trenutno: zidar Prethodno: metalski radnik

Adresa: [REDACTED] Tel: [REDACTED]

Datum(i) razgovora: 30. juna 1996.

Razgovor(e) vodili: Kevin Curtis

Prevodilac: Janja Pavetić

Imena ostalih osoba prisutnih tokom razgovora: Kevin Curtis, Janja Pavetić, [REDACTED]

Potpis/paraf: /potpisano/

IZJAVA SVJEDOKA

Oženjen sam i živim na gore navedenoj adresi ali moja žena i troje djece žive trenutno kao izbjeglice u Austriji. Rođen sam u selu **Divić**, opština Zvornik i u tom području sam i završio školu 1975. godine. U oktobru 1976. otišao sam na odsluženje vojnog roka u bivšu JNA. Vojni rok sam služio u Gornjem Milanovcu, Beogradu i na Kosmaju i završio u januaru 1978. Zatim sam radio kao [REDACTED] Godine 1986. otišao sam na dvogodišnje doškoloavanje da bih postao visokokvalifikovani [REDACTED]. Nakon tog školovanja nastavio sam da obavljam taj posao sve do marta 1992. godine, kada je počeo rat i više nisam mogao ići na posao.

Ovu izjavu dajem dobrovoljno i opisao sam sve što znam, po vlastitom sjećanju.

Shvatam da se od mene traži da opišem stvari koje sam vidio i jasno ću naglasiti činjenice koje sam saznao od drugih.

Prije izbijanja rata u bivšoj Jugoslaviji, nikad nisam bio krivično gonjen ili optužen ili saslušan o bilo kakvim krivičnim aktivnostima.

Prije rata je naše selo Divić bilo gotovo 100% muslimansko, osim 25 mješovitih brakova, ali u ukupnom stanovništvu opštine Zvornik bilo je vjerovatno 47% Muslimana, 37% Srba, 5% Hrvata a ostatak su činile druge etničke skupine. U selu je živjelo otprilike 1.500 stanovnika. Divić se nalazi u jednoj dolini u istočnoj Bosni, na poluostrvu na rijeci Drini, udaljen otprilike 2 km od Zvornika i oko 200 metara, preko rijeke, od Malog Zvornika. Na tom mjestu, rijeka Drina pravi granicu između Bosne i Srbije, a Mali Zvornik je u Srbiji.

Za mene se prvi znaci rata bili 6. ili 8. marta 1992. kada su počela neprijateljstva u Bijeljini i Sarajevu. Nijednog trenutka nisam vjerovao da je moguće rat između mene i mojih komšija. Uvijek sam se dobro slagao sa svima i družio sa ljudima bez obzira na njihovu nacionalnost, pošto mi to nije bilo važno.

Čuo sam da su prvi ljudi koji su ušli u Bijeljину bili “arkanovci”. Oni su pobili i poklali sve koji su ostali na ulicama, opljačkali sve vrijednosti iz kuća i “očistili” područje od svog oružja. Nakon što su “arkanovci” završili sa svojom pljačkom, ušla je srpska vojska zajedno sa plaćenicima iz različitih zemalja i preuzela vlast.

Tokom marta 1992. godine, shvativši da Srbi nastavljaju svojim putem ubijanja i “čišćenja” istočne Bosne, organizovali smo se što smo bolje mogli da bismo odbranili ljude u našem selu. Dobili smo 25 automatskih pušaka i jedan mitraljez od policije (SUP-a) u Zvorniku i postavili smo odbrambene položaje na glavnim putevima koji

vode u selo i takode na strateškim tačkama na drugim mjestima oko Divića. To je bilo tako organizovano da niko ne može proći glavnim putem koji vodi do Sarajeva, preko Divića. Tako smo sprečavali bilo koga da ide iz Sarajeva, kroz Divić, za Zvornik i obrnuto.

Negdje u martu, Mirsad Halilović je zadužen da pregovara sa Srbima i obaviješten je da oni neće ući u Divić i da nikome od nas neće nauditi ako predamo sve naše oružje i potpišemo sporazum o lojalnosti Srbima.

Još dvojica mještana su učestvovali u pregovorima između naše strane i Arkana i srpske vojske. To su bili predsjednik opštine Abdulah Pašić i komandant Teritorijalne odbrane (TO) Alija Kapidžić. Srpska komanda u kojoj su se odvijali pregovori nalazila se u elektrani koja je smještena pola na bosanskoj, a pola na srpskoj strani Drine. Do pregovora je došlo na srpskoj strani. Ponekad su nam Srbi s druge obale upućivali svoje prijeteeće poruke preko zvučnika. Čuo sam da je posljednji put kad je Abdulah Pašić bio na pregovorima sa Arkanom, ovaj stavio nož Abdulahu pod grlo i rekao mu da će dobiti metak u glavu ako ga ikada ponovo vidi.

Prvi fizički znak da se rat širi našim područjem bio je početak rata u Zvorniku. Borbe su trajale dva dana prije nego što je Zvornik pao. U vrijeme napada na Zvornik, neki muškarci iz Divića, među kojima sam bio i ja, držali su odbrambeni položaj u Kula-Gradu, odakle je bio dobar pogled na Zvornik i ono što se tamo događalo. Nakon početnog granatiranja Zvornika, grad su zauzeli “arkanovci”, zajedno sa plaćenicima. Sa te tačke sam mogao vidjeti kao “arkanovci” tuku civile. Kula-Grad je stara tvrđava smještena na vrh brda, odakle je dobar pregled cijele okoline, uključujući Divić i kompletnu elektranu, na obje strane rijeke, a koju su Srbi u cjelosti zauzeli.

Odmah nakon pada Zvornika, ljudi iz našeg sela su odlučili da neće da bježe, iako smo imali otvoren put kroz šumu i muslimanska sela do Tuzle. Pregovori su se nastavili i nama su stalno govorili da predamo svoje oružje i napustimo selo.

Jedno od brda na kojima se nalazio naš odbrambeni položaj zvali smo Topovi i mislim da su Srbi mislili da smo sakrili topove na tom brdu i zato nisu ni pokušavali da ga zauzmu.

Približno mjesec dana nakon pada Zvornika nije bilo napada na Divić. Ali negdje sredinom ili krajem aprila 1992. rano jednog jutra čuli smo preko zvučnika da je pao Kula-Grad. Dali su nam ultimatum da predamo selo do 9:00 sati tog jutra. Mogli smo vidjeti da se na Kula-Gradu vijore dvije zastave. Jedna je bila srpska zastava, a druga je bila crna zastava sa bijelom lobanjom i ukrštenim kostima na njoj. Prije isteka roka od 9:00 sati, u stvari u 8:25 sati, počeli su da granatiraju naše selo i otprilike 1000 civila je pobjeglo u pokušaju da se sklone na sigurno u Jošanicu. Granatiranje se nastavilo još približno osam sati a nakon toga u selo su iz pravca Zvornika, kroz elektranu, ušle srpske paravojne grupe, uključujući “arkanovce”, “šešeljevce” i Bele orlove. Bio sam kod svoje kuće kad su usred noći, uz pucnjavu, ušli u selo, tako da nismo bili sasvim sigurni šta se dešava. U svitanje tog jutra, naredili su nam da izađemo iz svojih kuća i prisilili nas da odemo i okupimo se u hotelu “Vidikovac”

koji je bio smješten na ulazu u selo, na putu iz Sarajeva. Po dolasku tamo, vidio sam da je već okupljeno 500 civila i da su muškarci odvojeni od žena, djece i staraca. Čuo sam razgovor njihovih vojnika sa komandom u Srbiji i shvatio da imaju problema zbog broja ljudi koji su zarobili u selu. Rezultat tog razgovora bila je da su nas vratili našim kućama ali su nam jasno dali do znanja da smo zatvorenici unutar sela i da ne možemo otići.

Kada smo se vratili svojim kućama, vidjeli smo da je srpska rezervna policija već zauzela položaje i da ima otprilike 5 ili 6 tenkova. Tada su “arkanovci” počeli da pljačkaju sve kuće i ako su ljudi bili prisutni kada su ulazili, oni su im prijetili i tražili da predaju svoje vrijednosti. Rezervna policija je takođe odgovorna za krađu naših automobila i njihovo odvoženje u Srbiju. Hotel “Vidikovac” je prvobitno bio naša komanda ali tad su ga oni zauzeli i koristili kao srpsku komandu.

Srpska policija koja je obezbjeđivala selo rekla nam je da nam se, osim pljačke, ništa neće desiti i da smo bezbjedni. I jedan od njihovih oficira, major Pavlović, došao je do nas i potvrdio to što je rekla policija, lično garantujući našu bezbjednost. Ta situacija je potrajala do 26. maja 1992. kada su protjerani svi civili iz našeg sela.

Htio bih da objasnim razlike u fizičkom izgledu određenih paravojnih grupa.

“Arkanovci” su bili neka vrsta vojne policije, nosili su crne uniforme, crne vunene kape koje su se mogle navući na lice i koristiti kao maske sa rupama za oči i usta. Takođe su nosili i crne trake na ruci.

“Šešeljevci” su nosili bijele trake na ruci i nisam siguran da li su i Beli orlovi bili dio “šešeljevaca”.

Izgledalo je da su “arkanovci” glavni kad su prisutni i svojim akcijama su ulijevali strah stanovništvu.

Prije nego što je naše selo okupirano, 10 do 15 mladića odlučilo je da odu i sakriju se u šumi pa smo im dali nešto od našeg oružja. Kada smo predali ostatak oružja, oni nisu vjerovali da je to sve. Mislim da je glavna osoba, zadužena za “čišćenje” sela bio jedan čovjek po imenu Rambo. On je bio jedan od “arkanovaca” i bio je zadužen da ode do Brana Gruića, predsjednika srpske opštine Zvornik, da potpiše dokument kojim se potvrđuje da je selo “očišćeno”. Rekao je da ne može da potpiše taj dokument jer nije predato sve oružje. Napisao je: “Nije predato sve oružje, selo nije “očišćeno”. Svi smo okupljeni ispred džamije i prijetili su da će nas strijeljati. Rambo je rekao” “Neka vam je Alah sada na pomoći” i mi smo se vratili kućama.

Dana 26. maja 1992. major Pavlović je ponovo došao i rekao nam da iako je on učinio sve što je mogao da nas zaštiti, došao je trenutak kad više ništa ne može učiniti. Rekao je da i njemu prijetite. Rekao nam je da moramo napustiti selo i da će za nas biti organizovan prevoz. Malo kasnije stiglo je devet autobusa i nama je rečeno da će nas odvesti u Olovo i Kladanj, gdje će nas sačekati naša vojska i prebaciti na muslimansku teritoriju. Neki od nas nisu htjeli da idu ali nismo imali izbora već da uradimo to što su nam rekli. Dok smo prilazili autobusima, neki pripadnici paravojnih snaga, koje je vodio čovjek po imenu Žučo iz Pilica, počeli su pucati iznad naših glava, prisiljavajući nas da uđemo u autobuse. Bilo nas je otprilike 400 do 500.

Odveli su nas u Han Pogleđ, blizu Han Pijeska, gdje su nas zaustavili Srbi i rekli nam da ne možemo dalje. Uskoro zatim upotrijebili su nas i naše autobuse kao živi štit što im je omogućilo da pomjere naprijed svoju borbenu liniju.

Tokom noći između 26. i 27. maja morali smo ostati u autobusima iako su stražari izašli, zatvorili vrata i stražarili vani. Tamo je bila srpska komanda i mnogo vojnika okolo. Kada smo trebali da idemo u WC, dozvoljavali su nam da izađemo iz autobusa i jednom prilikom, jedan od naših ljudi, Džemal Okanović, uspio je da pobjegne kroz visoku travu.

Rano sljedećeg jutra obavijestili su nas da ne možemo da predemo na našu teritoriju na mjestu kao što smo mislili, već da moramo ići u Tuzlu. Produžili smo i otišli u Zvornik, gdje nam se pridružio jedan drugi autobus u kojem je bilo 15 do 20 žena i djece koji nisu uspjeli da uđu u prvobitne autobuse. Oni su izvedeni iz njihovog autobusa i smješteni u naš. Produžili smo u pravcu Tuzle i kada smo stigli do mjesta koje su držali Srbi, koje se zvalo Crni Vrh, zaustavili su nas i primijenili istu taktiku kao i kod Han Pogleđa gdje su nas upotrijebili kao živi štit da bi pomjerali svoju borbenu liniju za jedna kilometar naprijed.

Čuli smo razgovor preko radija i rekli su nam da ćemo uskoro preći granicu. U tom trenutku su nam dozvolili da izađemo iz autobusa i protegnemo noge. Mislili smo da ćemo uskoro biti na muslimanskoj teritoriji ali iznenada su nam naredili da se vratimo u autobuse. Odvezli su nas natrag u Zvornik gdje smo se zaustavili na autobuskoj stanici, blizu hotela "Drina" i fudbalskog stadiona.

Po dolasku, stražari su izašli iz autobusa i počeli pucati u vazduh naređujući ljudima da napuste autobuse i idu na fudbalski stadion koji je pripadao fudbalskom klubu "Drina". Niko nije znao šta će se desiti sa nama i žene i djeca su plakali, bojeći se najgoreg. Odveli su nas na glavnu tribinu a stražari su se rasporedili na fudbalskom terenu, zajedno sa pripadnicima rezervne policije i drugih paravojnih formacija. Svi su bili naoružani automatskim puškama koje su bile uperene u nas. Dok smo bili tamo čuli smo kako je izdato naređenje da autobusi idu sa ženama i djecom. I starci su vraćeni u autobuse ali mi nismo znali kakva će biti njihova sudbina. Kasnije sam od moje majke čuo da su ih odveli na Crni Vrh, gdje su ih pustili na slobodu i dozvolili im da odu pješke ali su im pucali iznad glava dok su odlazili.

Dok smo bili na stadionu, posmatrali su nas civili Srbi iz Malog Zvornika, koji je udaljen oko 100 metara, na drugoj strani rijeke Drine. Sa stadiona smo u dvije kolone, prisiljeni da se držimo za ruke, odvedeni do zgrade koja se zvala "Novi Izvor", a to je bilo preduzeće za proizvodnju crijeva.

Uveli su nas u zgradu i tu smo ostali dva dana. Prvog dana primio nas je Brano Grujić i rekao nam da popišemo naša imena, datume i mjesta rođenja i da će on srediti da potpišemo lojalnost srpskim vlastima, poslije čega će nas vratiti u Divić i pustiti na slobodu. Rekao je da će nam donijeti hranu, ali onda je otišao i nikad ga više nismo vidjeli, niti smo dobili hranu. Nakon što je spisak napravljen, na njemu je bilo 186 imena.

Tog istog dana došla su dva pripadnika paravojnih snaga i odabrali 11 mladića za koje su rekli da im trebaju kao pomoć za “čišćenje” kuća u Diviću. Među tom jedanaestoricom bila su i četvorica moja rodaka. Kasnije sam saznao da su ih koristili za utovar ukradene imovine i mislim da su poslije toga likvidirani. Sjećam se imena sedmorice od tih 11 mladića:

to su moji rođaci: Hasan, Kemal, Mehmed i [REDACTED] ●
ostali: Pezerović, zvani Atom (ime nepoznato), Ibrahim Marhošević i Fikret Hadžić.

Svi smo držani u jednoj sobi te zgrade i tokom našeg boravka prepoznao nas je jedan od stražara koji je ranije radio sa mojom snahom ali se nije usudio da pogleda u nas. Čuo sam ga kad je rekao drugim stražarima da iako smo zatvoreni, nismo ni za šta krivi. Nakon drugog dana ponovo su nas utrpali u autobuse i prisilili da držimo glave pognute i dovezli u Čelopek, u seoski Dom kulture. Prije nego što smo tamo stigli čuo sam da su tu zgradu koristili za obuku pripadnika paravojnih snaga.

Ušli smo u zgradu na bočni ulaz. Odveli su nas u sobu veličine 15m sa 8m, čiji je plafon bio visok 7m a na jednom kraju sobe bila je pozornica. Mislim sam da su je obično koristili za koncerte. Soba je bila prilično otrcana kao da nije neko vrijeme korištena a na podu su bile samo pločice, na kojima smo morali spavati tri dana dok smo bili zaključani unutra, bez hrane i vode. Trećeg dana su otvorili vrata i rekli nam da nismo dobijali hranu jer nismo bili prijavljeni. Vidio sam da su vojnici koji stražare napolju pripadnici srpske policije. Trećeg dana su svakom od nas dali četvrt hljeba i nešto graha. Poslije toga dobijali smo dva obroka dnevno koja su se sastojala od male količine neke vrste variva i četvrtine ili šestine hljeba. Nikada, međutim, nije bilo dovoljno kuhane hrane pa smo morali da je dijelimo međusobno.

Tog dana kad smo počeli dobijati hranu, počela su i batinanja. Oduzeta nam je svaka i najmanja imovina koja nam je preostala, zajedno sa dokumentima, kožnim jaknama, a ponekad i hlačama i opasačima. ●

Paravojne grupe su počele da dolaze u bilo koje doba dana i noći. Jednu od grupa vodio je neko po imenu major Toro. U njegovoj grupi bili su ljudi sa nadimcima kao što su Zoks, Pufta i Niški i svi su bili iz Srbije. Drugu grupu, koja se sastojala od 6 ili 7 ljudi, vodio je Dušan Repić. Nisam znao nijednog od ovih ljudi od ranije. Samo sam čuo imena kad su razgovarali jedan s drugim. ●

Negdje između 5. i 11. juna došla je Torina grupa i odabrala tri zatvorenika, Nuriju Hadžićevića, Ramu Alihodžića i Saliha Zahirovića. Jedan od njih bio je privatnik, vlasnik mesnice i rekli su mu da će ga odvesti do njegove kuće gdje treba da im da sav novac koji je sakrio. Njih trojica su izvedeni iz zgrade i za njima su zatvorena vrata. Gotovo odmah smo čuli udarce i jauke, a zatim pucnje. Malo kasnije izvedena su druga dvojica zatvorenika i kada se jedan od njih vratio u sobu rekao je da su morali da tovar u kola leševe trojice zatvorenika koji su prethodno izvedeni. Onaj drugi zatvorenik je prisiljen da ide sa leševima. Taj zatvorenik se nikad nije vratio. Zatvorenik koji se vratio ispričao nam je da su Saliha, prije nego što su ga ubili,

vezali za auto i vukli niz ulicu. Sljedećeg dana je to potvrdila i policija koja nas je čuvala.

Premlaćivanja su se nastavila redovno. Oni bi ulazili, nasumice uzimali 5 ili 6 ljudi koje su pred svima drugima tukli koliko god su dugo htjeli. Tukli su ih čeličnim šipkama, lancima, oprugama i buzdovanima (metalna šipka sa fiksiranom bodljikavom loptom na kraju).

Dana 11. juna 1992. bio je muslimanski praznik Bajram. Došli su Dušan Repić i njegovi ljudi i izdvojili mog najstarijeg brata Ejuba Tuhčića koji je u to vrijeme imao 43 godine. Na moje oči ga je tukao čovjek sa nadimkom Pufta. Tukao ga je stolicom i drugim predmetima i kao posljedica toga moj brat je bio četiri dana u komi. Dok je Ejub premlaćen ležao, prišao mu je Repić, stavio mu nož pod grlo, malo ga zasjekao i rekao: "Ne trebaš nam pa ćemo te na smrt pretučti." Za vrijeme dok je moj brat bio u komi nije mu pružena nikakva medicinska pomoć iako sam razgovarao sa policajcem na straži koji se zvao Miko i s kojim sam nekada radio i pitao sam ga da li mu može pomoći. Rekao mi je da će vidjeti šta može učiniti narednog dana. Sljedećeg dana sam ponovo otišao do njega i tražio da pomogne mom bratu, a on je rekao: "Treba da ga ubiješ i onda izneseš iz sobe." Nisam vjerovao u to što sam čuo, mislio sam da sam pogrešno razumio pa sam zamolio jednog drugog zatvorenika da ode i postavi isto pitanje, na koje je i on dobio isti odgovor.

Zbog premlaćivanja i odsustva medicinske pomoći moj brat je umro 15. juna 1992. i njegovo tijelo je odvezeno kamionom. Odmah nakon što je moj brat pretučen pokušao sam da ga njegujem, kvasio sam mu lice vodom i pitao ga kako je, a on je rekao da je u redu što očigledno nije bio. Nismo se usudili reći da smo braća jer smo mislili da će na taj način bar jedan od nas preživjeti. Znao sam da ako otkriju, često braću ubijaju zajedno, kao što se desilo sa četvoricom braće Alije Kapidžića. Za sve vrijeme dok sam bio tamo srećom nikada nisam izdvojen na pojedinačno premlaćivanje ali jednom su mi izbili zube, dobio sam četiri udarca u glavu palicom za bejzbol i udarce u leđa. To su jednostavno uradili u prolazu.

Premlaćivanja su uglavnom bila nešto što može da se izdrži ali 11. juna oko 2:00 sata poslije podne došli su Dušan Repić i njegovi ljudi i rekli da hoće da proslave Bajram u krvi. Natjerali su nas da se skinemo do gaća i počeli su da odabiru uglavnom mladiće da bi ih tukli. Kada bi odabrao mladića, pitao je čiji je to sin i rekao da će ubiti dječaka ako otac ne istupi. Nekoliko očeva je istupilo i oni su odvedeni na pozornicu zajedno sa svojim sinovima i podvrgnuti su seksualnoj degradaciji uključujući i oralni seks. Almir Jajagić i njegov otac Fikret bili su prisiljeni na oralni spolni odnos. Repićevi ljudi nisu fizički učestvovali u seksualnom zlostavljanju, oni su jednostavno prisiljavali očeve i sinove na ovakve činove. Jedan od vojnika odrezao je penis Šabana Bikića i pokušao da prisili Fikreta Jajagića da ga žvaće ali kad ovaj to nije mogao vojnik je zaklao Fikreta. Vojnik je takođe odrezao /penis?/ i prisilio ga da ga sam žvaće. /kao u originalu/ Još jedan čovjek kojem su odsjekli penis bio je Zulkarnejl Efendić. Njega su takođe prisilili da ga jede, ali on nije mogao a onda ga je jedan od zatvorenika upitao da li ga je pojeo. Efendić je rekao da jeste ali je vojnik rekao da nije i pitao drugog zatvorenika: "Pa, možeš li ga ti pojesti?". Zatvorenik je odgovorio da može i bio je prisiljen da ga pojede. Još su dva druga zatvorenika

zlostavljana na isti način i kasnije zaklana. To su bili Sakib Kapidžić i Zajim Pezerović. Za to vrijeme, Repić i njegovi ljudi su takođe koristili veliki, ručno napravljeni, zakrivljeni nož da bi odsjekli prste nekim od ljudi na pozornici. Pitali su ih koji prst žele da im odsjeku i onda su ga jednostavno odsjekli. Takođe su koristili taj nož da usjeku krstove ljudima na čelu i leđima. Repić je bio zadužen za cijeli događaj i on je imao sto za koji je pozivao neke ljude, uključujući mene i sina moje tetke Hajrudina Kavazbašića. Tri puta nas je pitao da li smo braća. Ja sam ćutao dok je Hajrudin rekao da jesmo, poslije čega je Repić naredio svojim ljudima da ga tuku. Jedan od njegovih ljudi udario me je čeličnom šipkom po lijevoj nadlaktici, lijevoj nozi i koljenu. Kad nisam pao na zemlji, udario me je čeličnom šipkom po lijevom uhu od čega sam izgubio svijest. Ne znam koliko dugo sam bio u nesvijesti. Dok sam dolazio svijesti, vidio sam jednog od Repićevih ljudi kako se nadvija nad mene i hoće da me tuče ali je Repić rekao da sam ja već obrađen.

Dok se sve to dešavalo na sceni, Repić je stavio pušku malog kalibra, zvanu "floverka", u usta Damira Brkića i pitao ga čiji je sin. Njegov otac Nuriya je rekao: "To je moj sin. Nemojte mu ništa raditi, ubijte mene umjesto njega." Na to je Repić povukao obarač i ubio Damira. Lijevo od mjesta gdje sam sjedio ležao je Alija Atlić. Repić mu je pucao posred čela, sa udaljenosti od 2 do 3 metra, pa se njegova krv raspršila svud po meni. S moje desne strane je sjedio Salih Hadžiavdić. I njega je ustrijelio. Jedna druga osoba koja je ustrijeljena za vrijeme ovog ludila bio je Hasan Atlić. Izgleda da je Repić odabirao sjedokose muškarca i njihove sinove da ih ubija i takođe svakoga ko ga je gledao direktno u oči. U vrijeme kad se to dešavalo, Repić je izgledao potpuno trijezan i u cjelosti svjestan toga što čini. Do tad je već svako bio u potpunom šoku i samo se brinuo kako da sačuva vlastiti život. Poslije ovih incidenata jedan broj zatvorenika odabran je da utovari leševe u kamion a nakon toga su dvojica, jedan od njih se zvao Husein Salihović, morali da idu kamionom da bi istovarili tijela. Više nikada nisu viđeni.

Dana 27. juna 1992. godine, uoči pravoslavnog praznika Vidovdana, Repić je stigao u Čelopek obučen samo u tradicionalnu srpsku odjeću sa šubarom i kokardom na njoj. Repić je utrčao držeći u ruci automatsku pušku i dva magacina metaka, za koje smo kasnije saznali da ih je ukrao od jednog od stražara, i objavio: "Zapamtiteće ovaj Vidovdan." Naredio je zatvorenicima da se postroje u redove po trojica i počeo da strijelja jednog po jednog. Bio sam prvi zatvorenik u mom redu i kad je stigao do mene, zaustavio se jer sam držao pognutu glavu. Povikao ja na mene: "Zašto držiš pognutu glavu? Podigni glavu!" Kad to nisam učinio, ponovo je povikao i jedan od zatvorenika do mene je upitao: "Je li meni govoriš?" Repić je odgovorio potvrdno, izdvojio ga iz reda i pucao na njega ali srećom, samo ga je ranio u rame.

Repić se vratio i pitao da li znamo nešto o Žuni ili Musadiku Haliloviću. Pošto je Žuna radio u tvornici "Glinica", Repić je takođe pitao da li je još neko tamo radio. Jedna osoba, Farid Hadžiavdić je odgovorio i Repić mu je pucao u prsa, ali rana nije bila smrtonosna. Repić je izvukao pištolj i pitao je li mrtav na što je Farid odgovorio da nije i molio ga za svoj život. Repić je rekao: "U redu. Neću te ubiti, idi tamo." Kad se Farid okrenuo da ode tamo gdje mu je rečeno, Repić mu je ispalio hitac iz neposredne blizine, pravo u vrat, što ga je očigledno ubilo.

Repić se vratio do naše grupe i pitao ko je još radio u “Glinici”. Primijetio sam da ostali zatvorenici gledaju u mene pa me je Repić upitao da li sam radio tamo. Slagao sam mu i rekao da sam radio u “Univerzalu” a to je bilo prvo preduzeće u kojem sam radio. U isto vrijeme dok se to dešavalo ostali zatvorenici su uspjeli da potpuno opkole Repića i on se uspaničio i uspio da se progura iz kruga. Ljutito nam je naredio da se postrojimo uz suprotni zid. Dok smo se postrojivali on je u našu gomilu ispraznio sva 32 metka iz svoje puške i tako ubio 20, a ranio 22 zatvorenika. Iako sam nisam bio ranjen, bio sam potpuno u krvi koja je šiktala sa drugih tijela. Pošto mu je tada nestalo municije, povikao je da će se vratiti i onda otrčao do svog automobila i odvezao se velikom brzinom.

Poslije sam saznao zašto je Repić pitao za Žunu i Musadika. Neposredno prije napada na Zvornik, Repić i trojica njegovih ljudi bili su na putu za Srbiju da se dogovore o predstojećem napadu kada su zaustavljeni na jednom od kontrolnih punktova. Tamo je otkriveno da nose kompletan arsenal oružja, uključujući i žice za davljenje. Uhapšeni su i odvedeni u zatvor u Zvorniku i navodno su tamo Žuna i Musadik tukli Repića.

Policijci na straži organizovali su da dođu dva kamiona i pakuje leševe a mi smo pokušali da se pobrinemo za ranjene tako što smo koristili svoje košulje i sve drugo što smo mogli pronaći i sakrili ih ispod pozornice koja je bila visoka približno 1m.

Kasnije smo čuli da su poslije ovog incidenta mještanke Srkinje otišle do Grujića da protestuju što su ubijeni nevini ljudi iz Divića. Prije rata su uvijek bili dobri odnosi između njih i ljudi iz Divića. U to vrijeme preostalo je nas 104, uključujući i ranjene, i po mom mišljenju, zahvaljujući mještankama Srkinjama prebačeni smo u zgradu suda u Zvorniku. Kad smo tamo stigli, imali smo pet soba u kojima smo svi bili smješteni, što znači da je bilo više od 20 ljudi u svakoj maloj prostoriji. Nije bilo dovoljno prostora da svi spavamo u isto vrijeme pa smo morali da se smjenjujemo.

Smjestili smo 22 ranjenika u jednu prostoriju i uspostavili dvosatne smjene da bismo se brinuli za njih. S vremena na vrijeme medicinsku njegu im je pružala i Nataša Lugovski, bivša medicinska sestra.

I tamo su nastavili da nas maltretiraju i tuku i to su činili ljudi koje smo zvali “šareni”. Jedan od njih imao je nadimak Praško-Praščić i obično je nosio pileće krilo kojim je mahao. Tu je ponovo bio i Žučo, onaj koji nas je prisilio da uđemo u autobuse kad smo napuštali Divić. Izgledalo je da je on glavni. Prijetio je da će nas on kasnije preuzeti i prebaciti na stadion gdje su već obavljene pripreme za naš dolazak. Kad su “šareni” dolazili, izvodili su zatvorenike i tukli ih da bi pokušali da od njih dobiju novaca. Jedan čovjek, Ibrahim Halilović, odveo ih je u svoju kuću da im da novac, da bi ga pustili na slobodu ali pošto su dobili novac, vratili su ga kod nas.

Početkom jula bio sam dva uzastopna dana na prisilnom radu. Radili smo za samog Grujića i njegovu pekaru u Šćemliji. Morali smo otići u prostorije pekare koja je bila

vlasništvo jednog Muslimana u istoj ulici i razmontirati njegove peći jer su bile boljeg kvaliteta od Grujićevih i on ih je želio za sebe.

Dana 5. ili 6. jula održan je sastanak direktora kompanija iz cijelog područja. Sastanak je održan u zgradi opštine koja se nalazila u istom dvorištu kao i zgrada suda u kojoj smo mi držani. Kroz rešetke smo mogli vidjeti kako stiže helikopter na stadion i Radovan Karadžić dolazi na ovaj sastanak. Nisam ga vidio kako odlazi ali sam kasnije čuo helikopter kako polijeće.

Poslije dvije sedmice ponovo su nas ukrecali u autobuse i rekli nam da idemo na jedno bolje mjesto. Naredili su nam da držimo glave pognute i otišli smo u Karakaj gdje nam se pridružio još jedan autobus Muslimana. Odatle smo otišli **za Batković**. Vidio sam da nas u Batkoviću ima oko 1600, od čega je 800 bilo iz Brčkog i Brezovog Polja a ostatak iz mjesta kao što su Zvornik, Srebrenica, Bratunac i Vlasenica. To mjesto se sastojalo iz dva hangara, ali pošto su hangari bili puni, nas su primorali da sjedimo napolju gdje su nas popisali i uzeli nam podatke. Dobili smo neke slamarice da ih stavimo na pod vojnog šatora, veličine 30m sa 5m, gdje smo nas 240, uključujući i neke iz Rogatice, nagurani kao sardine. Cijeli logor bio je ograđen bodljikavom žicom a bila su i dvije posmatračke kule sa mitraljeskim gnjezdima.

Tokom noći, nakon 10:00 sati uveče, ulazili su stražari i bez razlike tukli ljude da bi pokušali da dobiju novac od njih. Premlaćivanja su bila sporadična, osim jedne odabrane grupe od deset ili jedanaest ljudi koje su tukli i danju i noću. Stražari su nam rekli da je jedna grupa napravila noževe za klanje srpske djece, a druga je kopala oči srpskoj djeci.

Bilo je čak i nekih Muslimana koji su tukli i mučili naše ljude u pokušaju da se dodvore stražarima Srbima. Njihova imena su: Fikret Piklić, zvani Pike, Džemal Zahirević, zvani Špajzer, Džemo (prezime nepoznato) iz Vlasenice i Omer (prezime nepoznato) iz Brčkog.

Dok sam bio u Batkoviću, nikada me pojedinačno nisu tukli. Jedino kad smo se vraćali sa obroka morali smo proći kroz špalir policajaca koji su nas tukli gumenim kablovima i drvenim štapovima. Pike i njegovi ljudi su nas tukli svojim vojničkim opasačima i udarali nogama. Komandant se zvao Aco a dvojica stražara koji su redovno tukli zatvorenike bili su Zoran Gligorov i jedan čije je ime bilo Goran.

Iz Batkovića su me slali na prisilni rad koji je uključivao rad u poljima i kopanje rovova na borbenoj liniji a ponekad i neke druge poslove. Jednom smo morali da isječemo red žita u području borbene linije u Čeliću, čisteći tako 30 metara sa svake strane puta.

Dana 17. augusta 1992. u logor je stigao MKCK (Medunarodni komitet Crvenog krsta) i većina nas je popisana. Dobio sam broj BAZ-XXXXXXXXXX (Zvanični papiri koje sam dobio u Zagrebu nakon puštanja na slobodu.) Bilo nam je dozvoljeno da pojedinačno razgovaramo sa MKCK-om i oni koji su govorili engleski ili njemački uspjeli su da im prenesu informacije o uslovima u logoru i premlaćivanjima. Dva

autobusa zatočenika u kojima su bila djeca i starci sakriveni su od MKCK-a i prebacivani iz logora svaki put kad je MKCK dolazio.

Tokom četiri mjeseca, počevši od oktobra 1992. godine, zajedno sa još 29 ljudi sam išao u Lopare na Majevici, gdje smo morali da obaramo drveće za Drugu sembersku brigadu. Vremenski uslovi su bili užasni sa snijegom koji je mrznuo, vjetrom i kišom. Nakon što bismo posjekli stabla morali smo da ih nosimo na ledima pola kilometra preko rijeke i tovarimo na kamione. Svakog dana smo morali da utovarimo šest kamiona.

Između 17. augusta 1992. i 30. aprila 1993. MKCK je dolazio redovno. Nakon toga pa sve do dana moje razmjene, a to je bilo 21. jula 1993. godine, dolazili su samo povremeno, kad su im srpske vlasti dozvoljavale da dođu i pregovaraju o budućim razmjenama.

Imam dugotrajne povrede koje su posljedica mog zatočeništva. Teško mi je da povjerujem da se ono kroz što sam prošao i čemu sam bio očevidac zaista dogodilo. Bio sam siguran da će me ubiti.

Mogu opisati neke od Srba koje sam pomenuo.

Dušan Repić, star 30 godina, visok 175 cm, dobro građen, duge tamne kose preko ramena i crnih blistavih očiju. Često je nosio tamnu jaknu sa krznenim okovratnikom, crne farmerke i kaubojske čizme.

Pufte, star 25 godina, visok 180 cm, mršav, kratke kose, na potiljku je imao u kosi usječena četiri S ćirilicom. Uvijek je nosio maskirnu uniformu i bijele patike. Njegova specijalnost bila je da udara zatvorenike nogom u karate stilu.

Zoks, star 20-22 godine, visok 165cm, kratke kose, nosio je maskirnu uniformu sa bijelim opasačem vojne policije i velikim pištoljem u futroli.

Niški, star 27 godina, visok 182cm.

Major Toro, star 30-35 godina, visok 190cm, krupne građe, težine oko 100 kilograma.

Brano Grujić, star 47-50 godina, visine 190cm, mršav, prosjede kose koja je rasla u različitim pravcima, maslinastog tena i urednih crnih brkova. Bio je zastrašujući i golem čovjek.

Istražitelj Kevin Curtis mi je pokazao 4 foto albuma sa fotografijama o kojima mogu da kažem sljedeće:

Album MI 100

Fotografije 1 i 2: Dušan Repić

Fotografija 5: Dušan Repić kako je izgledao na Vidovdan, osim što sam mislio da je imao tamniju kapu.

Fotografije 6 i 7: Brano Grujić

Album MI 100 A

Fotografije 1 i 6: hotel "Vidikovac" u Diviću, iako je natpis nekada bio latinicom a ne ćirilicom.

Fotografija 4: selo Divić

Fotografija 8: selo Divić snimljeno s glavnog puta na srpskoj strani Drine

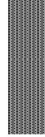
Album KC 102A

Fotografije 10 i 18: Šešelj kojeg nikad nisam lično sreo, već samo vidio na televiziji.

Album SWK 02

Fotografije B i F: izgleda da je to ista osoba i čini mi se poznata. Mislim da sam ga lično sreo iako ne znam njegovo ime.

Fotografija I: na ovoj fotografiji poznajem 4. i 5. osobu s lijeve strane jer su oni uvijek bili zajedno u Diviću kada su ga prvobitno okupirale paravojne snage. Mislim da je 4. osoba s lijeva Arkan ali nisam siguran i mislim da se 5. osoba slijeva zvala Rambo (to nije onaj isti koji je potpisivao “potvrdu o čišćenju” u Diviću). Siguran sam da su oni “arkanovci” i da su bili komandanti za vrijeme pljačkanja i premlaćivanja. Njihov zadatak je bio da opljačkaju i “očiste” selo prije nego što odu.



POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na području bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 1. jula 1996.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Janja Pavetić, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na području bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na bosanski jezik.
- 2) [REDACTED] mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela sa engleskog na bosanski jezik u prisustvu [REDACTED] koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) [REDACTED] je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 1. jula 1996.

Potpis: /potpisano/